

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Resvrrrectionis, Apparitionis, & Ascensionis, vsq[ue] ad
Spiritus Sancti Aduentum & Euangelij promulgationem, complectitur

Puente, Luis de la

Coloniae, Anno M.DC.XII.

Med. 4. De Apparitione facta Mariæ Magdalenæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-38195](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-38195)

ipsum Christum videamus. O Angeli beati, quibus DEVS animarum curam commisit; si aduertetis, meam querere viuētem inter mortuos, Christum, videlicet in rebus huius mundi mortuis, corripite illam, & instruite, ac dirigite; vt sciat illum querere vbi est, hoc est in terra viuentium, vbi cum suis regnat in sæcula. Amen.

MEDITATIO IV.
 QVOD CHRISTVS AP-
 paruerit Mariæ Mag-
 dalenæ.

PVNCTVM I.

VM piæ mulieres, è monumēto redeuntes, retulissent Apostolis, quæ ab Angelis audierant, et iam si illi non crederent; illæ tamen secundò, ad monumētum redierunt;

a Marc. 16.
9.

& tunc, ait Sanctus Marcus, a *Surgens IESVS mane prima Sabbati, apparuit primò Mariæ Magdalena, de qua eiecerat septem Dæmonia.*

I.

PERPENDENDA hîc est infinita Charitas nostri Redemptoris, qua peccatores conuersos tanti facit, & honorat; sicut hic elegit in primum testem oculatum suæ Resurrectionis eam mulierem, quæ fuerat habitatio septem

Dæmo-

Dæmoniorum, septem videlicet lethalium criminum, quæ ab illis procedunt; vt primùm intelligeretur, nemini nocere multitudinem & grauitatem præteritorum criminum, cùm eò maiori feruore præfenti compensantur.

DEINDE, eum, qui in diuino feruitio alijs præerat, fore etiam primum in accipiendis fauoribus à Christo, & si ego singularis fuero in obsequijs illi præstandis, futurum & ipsum singularè in beneficijs mihi conferendis, sicut euenit Magdalene, quæ singularem se præbuit in amore & feruitio Christi, faciens eius amore multa, quæ alij non fecerūt; quale fuit, *b Lachrymis suis rigare pedes eius, capillis capitis sui eos tergere, osculari, & vnguento vngere,* *c sedere secus pedes eius, & audire verbū illius,* magna animi sui voluptate, comitari ipsum in montem Caluarium, ac denique d *summo monte surgere & cùm adhuc tenebræ essent, venire ad monumentum, vt illum vngeret, idque maiori feruore, quàm reliquæ ipsius sociæ: & ideo digna fuit, quæ omnium prima Christum videret, vt dicitur in hymno: prima meretur gaudia, quæ plus ardebat cæteris, quia verè tunc cæteras amore præcedebat, vt in punctis sequentibus apparebit.*

II.

*b Luc. 7. 38.**c & c. 10. 39**d Ioan. 20. 1.*

PUNCTVM II.

MARIA *astabat ad monumentum plorans: dum ergo fletet, inclinauit se, & prospexit in monumentum: & vidit duos Angelos in albis, sedentes, vnum ad caput*

*a Ioan. 20. 11**& vnum*

& vnum ad pedes, vbi positum erat corpus IESV: dicunt illi, mulier quid ploras? dicit eis; quia tolerunt Dominum meum, & nescio, vbi posuerunt eum.

I.

CONSIDERANDVS hic primo est Sanctę Magdalenę feruor, qui deprehenditur primũ in magna illa anxietate, quam præferebat, videnti corpus Magistri sui: quę anxietas, licet in aliquo defectu fidei Resurrectionis Christi fundaretur; quia tamen ex feruenti eius amore, & pia intentione procedebat, grata erat ipsi dilecto. Ex illa anxietate oriebatur inquietudo, & sollicitudo in eo quærendo. propterea enim nõ sedebat apud monumentum, sed stabat, quasi in procinctu, vt illũ huc illuc quæreret, inclinans se ipsam semel & iterũ, ad aspiciendũ ipsum sepulchrũ; vt videret, num secundò aspiciens, inueniret fortè, quẽ primò non inuenerat. Qui. n. vehementer Deum amat, non desistit ab eisdẽ orationibus repetendis, & eisdẽ medijs & diligentijs frequentandis, vt possit inuenire. Hinc prouenit, vt sociabus eius redeũtibus ex sepulchro, (quòd auditis, quę Angeli dixerant, cogitationem deponerent de Christo! ampliùs quærendo) Sanctisq̃ Petro & Ioanne, ad suam habitationem redeuntibus, (quòd visis linteamine in sudario in sepulchro, ampliùs non essent solliciti) ipsa tamen Magdalena, nullo horũ contenta, remãserit adhuc ad monumentum magnã constantiã, atq; si ipsa diceret; hĩc amisi quẽ tantoperẽ diligo; hĩc ergo illũ inue-

niam;

niam; aut moriar, nisi inueniã. Ac deniq; feruorem illũ manifestauit, tantã vim lacrymarũ fundens ob eam causam; quas lacrymas nec aspectus Angelorum |, qui adeo pulchri & splendentes, earum causam ab ea quærebant, sistere potuerit; quia nullam in conspectu creaturarum consolationem inueniebat, quæ totum suum desiderium reposuerat, in suo Magistro videndo, qui creator erat.

IN his quatuor, contendere debeo, feruentem hanc mulierem imitari, quærendo Dominum nostrum desiderio vehementi, sollicito, constanti, ac deuoto; statuens, non admittere superfluum vllam cogitationem in re vlla creata, donec Creatorem ipsum meum inueniam, vsurpans illud, quod Dauid alio sine dixit: *b si introiero in tabernaculum domus meæ; si ascendero in lectum strati mei; si dederò somnum oculis meis & palpebris dormitationem, & requiem temporibus, donec inueniam locum Domino, tabernaculum Deo Iacob; vt ingrediar in illud, & maneã in eius contubernio.* In quo etiã imitabor feruorẽ sponsę dicentis: *c surgam & circumibo ciuitatem: per vicos & plateas quaram quem diligit anima mea: non hærens, aut quietem vllam etiam apud vigiles, qui custodiunt ciuitatem, accipiens; donec eos pertransiens inueni, quem diligit anima mea: tenui eum, nec dimittam.* Et qui hoc modo quærit CHRISTVM, inueniet illum; sic enim intelligitur, quod ipse dixit, *d qui quarit inueniet.*

b Psal. 132. 3.

c Cant. 3. 2.

d Matt. 9. 3.

II.

DEINDE, consideranda est causa feruentium harum lachrymarum : quam ipsamet Magdalena reddidit Angelis, eam exquirentibus ; a *quia tulerunt*, inquit, *Dominum meum, & nescio vbi posuerunt eum* : atque si diceret ; nunquid non videtur vobis sufficiens causa mearum lacrymarum ; quod tulerint Dominum meum, & omne bonum meum ; & quod ego nesciam, quis illum abstulerit, aut vbi posuerit ? antè quidem eius mortem flebam ; sed qualiscunque tamen cōsolatio erat, quod eius corpus haberem ; nunc autem hanc quoque consolationem mihi sublatam ploro, nec vllum meis lachrymis remedium inuenio.

Causæ lacrymarū.

I.

3. part. Meditat. 35.

2.

c Psal. 41. 4.

HIC verò perpendam lacrymas, censer bene collocatas, ob duas præcipuè causas. *Prima*, cum nostra peccata Deum ex anima nostra repulerunt, & eius nos gratiâ & amicitia priuarunt ; & tales fuerunt lacrymæ, quas hæc eadem Sancta, ad Christi pedes fudit, quando ipse septem ab ea Dæmonia expulit, & omnia ei peccata dimisit. *Secunda* causa est, cum nobis inscijs, Deus se subtrahit, & nos in tenebris & spiritus ariditate relinquit, vt in ea obscuritate relictī, vix sciamus, vbi aut quomodo eum quæramus. Et tales sunt lacrymæ, quas eadem sancta hoc tempore fudit, quærens suum Magistrum & Redemptorem ; & utræq̄ lacrymæ magnum pignus sunt nobis, quod simus ipsum inuenturi ; si illum quæramus, desiderantes, & dicentes cum Propheta Regio, *e fuerūt mihi lacrymæ meæ panes die*

die

die ac nocte, dum dicitur mihi quotidie, vbi est Deus tuus? O DEVS meus, qui in anima mea, tanquam in tuo sepulchro requiescere con-
 fueuisti, præsentiam tuam exhilarare con-
 fueuisti vbi nunc es? quise te mihi abstulit, &
 extraxit ex corde? cur me solum aridum, tri-
 stem, ac desolatum reliquisti? si peccata mea,
 & magnæ culpæ, te ex loco vbi eras, abstule-
 runt: aufer tu illa ex me, ob infinitam tuam
 misericordiam, vt ad eundem tuum locum
 redire possis; quem ego mundum in posterum
 conseruare studebo, adiutus gratiam tuam, ne
 iterum vnquam præsentiam tuam mihi sub-
 trahas.

PUNCTVM III.

COMPATIENS Christus Dominus no-
 ster, profusis Beatæ Magdalenæ lacry-
 mis, voluit eam consolari; vt impleret,
 quod aliquando promisit, cum dixit: a *Beati a Matt. 5.5.*
qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur: sed pro-
 gressus in hoc est Christus sensim, ad maius ip-
 sius Magdalenæ bonum.

PRIMUM enim non se constituit ante ocu-
 los eius, sed post tergum aliquo strepitu exci-
 tato, vt illa sese conuerteret, quæ b *conuersa bIoan. 20.*
retrorsum, vidit IESVM stantem. In quo do-
 cemur, rationem quam Deus seruat, cum ani-
 mas quærit, quæ dorsum illi vertentes eum,
 deserunt, & non nouerunt, neque vt par est
 reuerentur, quia non nouerunt eum, quibus

c *Isaia* 30. 21

per *Isalam* dixit, & *caures tue audient verbum post tergum monentis: hac est via, ambulate in ea, & non declinetis, neque ad dextram, neque ad sinistram.* Hæ voces, sunt aliquæ inspirationes & pulsus interni, quibus *DEVS* tales animas inuitat, vt faciem conuertant ad eum, quem post tergum habent, quò & ipse possit eas cernere, & earum commiseratione

d *Can. 6. 12.*

tangi, dicens illis illud *Canticorum*, d *reuertere reuertere Sulamitis: reuertere, reuertere, vt intueamur te.* Quater hortatur, vt faciem suam ad *DEVM* conuertat; ad notandum, desiderare se conuersionem feruentem & perfectam, e *ex toto* videlicet *corde,*

e *Marc. 12.*

30.

*Mat. 22. 37.**Luc. 10. 27.*

anima, spiritu, & viribus omnibus vt impleat mandatum dilectionis, adhibitis quatuor in ea conditionibus requisitis. O anima mea, Sulamitis, & à tuis affectionibus captiuata, attende, quòd tres diuinæ personæ, te hortentur, vt faciem tuam ad eas conuertas, optantes sua facie te respicere. Et quandoquidem tantum tibi est bonum, in eo repositum, vt te *DEVS* aspiciat, memor eris conuerti ad Deum, qui te inuitat, vt ipsum respicias, quia ipse te cupit aspiciere, ac tui miseratione permoueri.

II.

DEINDE, quamuis ipsa *Magdalena IESVM*, quem quærebat, respiceret; non tamen eum agnouit; quia dissimulato habitu ei se ostendit, quasi hortulani; ipsaque ob paruam suam fidem non digna erat, quæ eum in proprio habitu & aperte videret. In quo

mone-

monemur, morticinam ac tepidam nostram fidem in causa esse, cur Deum, qui ubique præsens est, & CHRISTVM Dominum, qui in sanctissimo est Sacramento, non agnoscamus, non reuereamur, nec tractemus tanquam præsentem, ideoque apparet nobis in specie hortulani, vt nobis ostendat necessitatē, qua laborant Imperfecti, vt opus sit; CHRISTVM adhibere sarritionem & culturam horti talium animarum, & à noxijs herbis culparum & imperfectio- num expurgare, & virtutes in eis promo- here.

O dulcissime IESV, qui nosti, quòd *ne- que qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed tu, qui incrementum das*, DEVS: auge fidem meam & virtutes; separando ab eis admixtas imperfectiones, vt habear dignus, qui te ita agnoscam, vt amem, & perfectè ser- uiam. *f. 1. Cor. 3. 7.*

TERTIO, conuertente Sancta Magdalena faciem versus ipsum Christum, immutata vo- ce, à more vsitato, illam interrogauit, *g mul- tier quid ploras? quem quaris?* Vbi perpenden- dum est, quando DEVS in huiusmodi occasionibus, tale quid interrogat; dissimu- lans se scire, signum esse, quòd velit insi- nuare, aliquid in eo esse, quem interrogat, quod ipse non probet, nec sciat scientiā, quæ dicitur approbationis. Ideoque cū eadem Magdalena, *h stans retro secus pedes eius fleret, & lacrymis rigaret pedes eius,* non interrogauit *h Luc. 7. 38.*

III.

g mul- tier quid ploras? quem quaris?

eam, cur ploras, aut quem quæris? quia illæ lacrymæ originem trahebant, à profunda suorum peccatorum cognitione, viuaque fide, & amore ipsius Domini, quem præsentem habebat, qui bene illas nouerat, & approbabat: nunc verò, quoniam lacrymæ procedebant ex ignorantia, ac defectu fidei; flebat enim vt mortuum eum, qui viuebat; & viuentem quærebat inter mortuos, ideoque dicit illi, *quid ploras; quem quæris?* atque si diceret, scisne cur plores, & quem quæras? proculdubio non bene nosti; si enim scires, non ita fletes me mortuum; aut quæreres tanquam absentem, quem habes præsentem. Quo nos docet CHRISTVS Dominus noster, suæ voluntatis esse, vt causas lacrymarum ac suspiriorum nostrorum diligenter examinemus, & quid sit quod quærimus ac desideramus, in rebus ad ipsius obsequium pertinentibus: ne quid forte illis admisceatur, quod Deo aduersetur; aut ab eo degeneret, quod ipsius excellentiam, nostramque perfectionem decet. Et quoniam sæpè existimabo me flere ob mea peccata; cum tamen potius ob temporale aliquod nocumentum fleam, quod ex peccato mihi accidit; & cogitabo me flere, quòd possim ad videndum Deum peruenire, cum reuera potius fleam, ob laborem & miseriam, quâ premor; itemque contingit me existimare, quòd quæram Deum & eius gloriam; cum reuera quæram me ipsum & honorem meum, aut vtilitatem: Et, si fortè quæro DEVM,

idfa

id facio multis admissis imperfectionibus: Ideoque merito dicet mihi DEVS; *quid ploras? & quid queris?* O DEVS animæ meæ, concede mihi, vt ob mea peccata, & tuam absentiam ita plorem, vt tu approbes lacrymas meas; & ita quæram quod cupio, vt studium conatumque meum tu approbes.

PUNCTVM. IV.

MAGDALENA existimans, quia hortulamus esset, dicit ei: Domine si tu sustulisti eum, dicit mihi, vbi posuisti eum: & ego eum tollam. *Ioan. 20. 15.*

HIS verbis patefacit Magdalena excessum sui feruentis amoris, qui magnâ violentiâ, illam à se ipsa veluti alienatam tenebat, extorsitque ex eius debilitate vires & robur, vt se ad plura offerret, quàm præstare posset. Quare ad viuum omninò expressæ hic videntur proprietates inflammatæ charitatis, quæ appellatur *vnitiua & violenta*.

PRIMA proprietates est, quòd cor & linguam amantis ita rapiat extra se, vt semper cogitet de suo dilecto; & persuadeat sibi, reliquos omnes de eodem cogitare; vt propterea de eodem semper ipse loquatur, existimans se ab omnibus intelligi; ideoque Magdalena, non dixit Christo, si tu abstulisti corpus Magistri mei, sed tantum dixit, *si tu sustulisti EVM*, Existimans se ab illo hortu-

I.
Proprietas
charitatis
Vnitivæ.

bMatt. 6. 21
Luc. 12. 34.

lano intelligi; & ipsum scire, de quo ipsa loqueretur: ita absorpta illa, & occupata erat cogitationibus solius sui dilecti. Ex hoc signo intelligam, num magno teneam amore erga Deum: nam, ut ipse dixit, *ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum*: ac porro & lingua tua, & oculi tui, & pedes & manus tuæ erunt tibi, occupato toto spiritu tuo, in aspectu & amore thesauri tui, in sollicita eius custodia, & attenta eius augendi diligentia. O DEVS infinite, esto mihi thesaurus meus, & rapias cor meum, & quidquid est in me, ut ubi es tu, sim & ego, videns te ac fruens sine fine. Amen.

II.

c 2. Reg. 6. 1.
16. 22.

SECUNDA proprietas flagrantis huius charitatis est, adferre amanti, sui & rerum suarum obliuionem; & efficere, ut subiiciat se omni humanæ creaturæ, quod possit voti sui compos fieri; & interdum dicit ac facit quædam, quæ humano iudicio videntur deliria, sed reuera sunt excessus amoris, ad eum modum, quo David oblitus Regiæ excellentiæ, *subsiliebat atque saltabat coram Domino*, cum eius arcam in suam domum introduceret; cui cum Michol eius uxor, filia Saulis, obiecisset rei indignitatem, nihil ipse eam curans, amplius se humiliabat in oculis suis, & subsiliebat coram Domino dicens: *sic se gloriosorem appariturum*. Et eadem ipsa Magdalena, simili amore vulnerata, venit ad locum, quod CHRISTVS fuerat inuitatus; & stans ad pedes eius, lacrymis

eos

eos rigabat, & capillis tergebat, nihil cu-
 rans, quid conuiuæ illi de ea iudicarent: ita
 omnium oblita, atque si esset sola: & in hac
 ipsa occasione, de qua nunc agimus, ex si-
 mili alienatione à se ipsa, magna humilita-
 te ac reuerentia, quem hortulanum puta-
 bat, Dominum vocat; vt sic illi blandiens,
 persuaderet, ostendi sibi locum, in quo sui
 Magistri corpus esset. Addiditque: *Si tu su-
 stulisti eum*, non attendens, nullam adesse ra-
 tionem, cur hortulanus, defuncti corpus ex-
 humasset, & ex sepulchro extraxisset, in quo
 ipse Dominus illud posuisset. Et ex hoc se-
 cundo signo, licebit mihi deprehendere mag-
 nitudinem, aut paruitatem meæ charitatis. Si
 enim fortunarum amor in avaris; & honoris
 in ambitiosis; & voluptatis in ijs, qui sensuum
 voluptatibus sunt dediti, tantâ vim habet, vt
 eos à seipsis alienet, & sui ipsorum ac rerum
 suarum ita faciat obliuisci, vt sese aliis subij-
 ciant ac dedant, taliaq; faciant, quæ videantur
 esse deliria ei, qui nō ita, sicut ipsi, amant: quā-
 to magis hoc totū & maiori vi, efficiet incen-
 sus Dei amor in ijs, quos ipse d *introduxit in*
cellam suam vinariam? nisi enim ipse DEVS
ordinaret in eis *charitatem*, tales excessus fa-
 cerent, vt amentes planè viderentur: sed ipso
 ordinante in eis charitatē, illi se se cōtinent;
 quòd si aliquid faciāt, quod, nō amanti, stulti-
 tia videatur; ei tamē, qui nouit, quid sit amare,
 non stultitia, sed magna prudētia esse videbi-
 tur. O Rex æterne, introduce me in cellā tuo

dCant. 2. 4.

rum viuorum, & inebria me forti amoris tui vino; extrahe me à meipſo, & transfer in te; affer animæ meę rerum mearum obliuionem, vt ſolis tuis attēdam; ita me ipſum humilians, vt ſtultus à mundo iudicer, quò ſim ſapiens in oculis tuis.

III.

TERTIA charitatis feruentis proprietates eſt, ex debilitate robur ita deducere, vt qui vehementer amat, ad plura præſtanda ſe offerat, ſuo dilecto magis placendi cauſa, quàm reipſa præſtare poſſit; non innixus viribus, quas ex ſe habet, ſed quas addet illi DEVS. Et ita ipſa Magdalena, vehementi hoc amore accenſa, offert ſe viriliter, tollere corpus ſui Magiſtri, vbicunq; tandem illud eſſet, nullo excepto loco, aut ratione habita ſolenitatis diei, & quod ortus eſſet iam ſol, ipſa verò debilis mulier, ad tollendum corpus mortui, qui fuerat crucifixus, quem Iudæi oderant, & Pilatus ſua ſententia ad mortem dampnauerat, ſine cuius licentia, non eſt auſus Iosephus illud ſepelire; ipſa tamen Magdalena, murum hūc difficultatū perrumpens, *ego*, inquit, *eum tollam*. O mulier, magna eſt fiducia tua, magnus animus, magna fortitudo, quia amor tuus magnus eſt! O amor inuicte, qui vincis quidquid difficile & aſperum eſt in hac vita, & à nullo ſuperaris! tu eum portas, qui te in ſe portat: tu leue reddis onus, quod ſuſcipis ferendum; tu Chriſtum noſtris humeris imponis, & efficis, vt ipſe nos CHRISIVS tollat, adiuuans noſ per te, totum o-

nus

nus portare ! O amator fortissime, verè es e
fortis, nō minus quàm *ipsa mors*, vt qui audeas *e Cant. 8. 6.*
 pugnam cum ipsis mortuis inire, & ipsius
 mortis labores perrumpere, vt tuo placeas di-
 lecto. O Deus æterne, & amator infinite, inebria
 me dulcedine amoris tui, vt *fmut at a for-*
titudine, curram in tuo obsequio, semper *f Isa. 40. 31.*
ambulans nec deficiens: tollens super me, quodcū-
 que mihi onus imposueris; & confidens, datu-
 um te mihi vires ad illud portandum.

HOC spiritu me offeram, ad tollendū super
 me ipsum Christū mortuum, mortificationem
 fidel. eius in corpore meo, sicut ipse suū mor-
 ficauit, iuxta illud Apost. *g semper mortifica-*
tionē IESV in corpore nostro circumferentes; vt g 2. Cor. 4.
& vita IESV manifestetur in corporibus nostris, 10.
& tradamur in mortem propter IESVM, vt vita
IESV manifestetur in carne nostra mortali, h
empti enim estis (ait idem Apost.) pretio magno, h 1. cor. 6. 20
glorificate & portate Deum in corde vestro.

PUNCTVM V.

VIDENS Christus Dominus noster fer-
 uorem, & lacrymas, & promptitudinē
 Magdalenæ; quæ se offerebat ad ipsius
 corpus tollēdum, illi se tandem aperuit, pro-
 prio illam nomine compellans, & cōsuetō
 vocis tono, dicens illi: *Maria*, quæ eodem mo-
 mento ipsum agnosceus, respondit, *Rabboni*,
 hoc est *Magister*.

IN quo est perpendenda Christi Domini **L**

D 5 omni-

a Exo 33. 12

b 1. Cor. 13.
12.

omnipotētia, dulcedine & suauitate plenissima, qui verbo vnico ita commutat huius ancillæ suæ cor, vt, omni tristitia expulsa, incomparabili repleat lætitia, intellectum eius noua luce illustrans, omnes infidelitatis tenebras expellens, & nouo amoris igne eius voluntatem inflammans, vt tanquam Deum viuum diligeret; quem se diligere ostendebat, tanquam hominem mortuum. O Deus immense, quàm immensus est amor tuus erga eos, quos a nouisti ex nomine? his ostendis faciem tuam, & præsentia tua lætificas, quia inuenerunt gratiam coram te. O Felix Magdalena, quam Christus Dominus nouit ex proprio nomine, quò illam compellauit; & dum compellat, ei se aperit, vt agnosceret eum, qui illam agnoscebat; & videret, què desiderabat; ac inueniret, quem tanto amore quærebat. Inueniam, Domine, gratiam in oculis tuis: & hoc modo tu me agnosce, vt eoque perueniam, vt b cognoscam sicut & cognitus sum, & amem te, sicut amatus sum a te.

II.

PERPENDENDVM quoque est ipsius Magdalenz responsum, cum dixit, *Rabboni*: nam tota amore rapta, eo nunc nomine dilectum suum appellat, quo consueuerat appellare. Cum respondit Angelis, vsa nomine reuerentiæ, Dominum eum appellauit; nunc autē cū ipso loquens, nomine utitur reuerentiæ & amoris, dicens: *Magister mi.*

Nam

Nam audito illo verbo, *Maria*, experta est in anima sua affectus diuini eius Magisterij, ob lucis plenitudinem, quam sibi sensit infundi; ideoque ad eius pedes se proiecit, vbi consueuerat eius doctrinam audire. O Magister supreme, qui tanta breuitate, tot heroicas virtutes, hanc tuam feruentem discipulam docuisti, illustra & intelligentiam meam, vt & ego illas cognoscam; & eis cognitis, te diligam, sicut illa dilexit.

DENIQUE videns Christus Dominus noster Mariam, prostratam ad suos pedes, velle illos osculari, *cnoli*, inquit, *me tangere: nondū enim ascendi ad Patrem meum; vade autem ad fratres meos, & dic eis, ascendo ad Patrem meum, & Patrem vestrum, Deum meum & vestrum.* Vbi perpendendæ sunt causæ, cur non permiserit IESVS, Magdalenam ipsum tangere, sicut aliàs consueuerat.

III.

c Ioan. 20.

17.

PRIMA enim fuit, quod illa nimio feruore sese proiecisset, vt nimis familiariter illum tangeret; voluit autem ipse Dominus illam instruere, vt maiori in posterum reuerentia cum ipso ageret, vtpote qui iam ageret vitam glorificatam, & prope esset, vt ad suum æternum Patrem ascenderet. Et vniuersim gaudet diuina eius maiestas, vt amor erga ipsum, reuerentiam coniungamus.

SECUNDA causa fuit, quod imperfectam adhuc haberet fidem: nam vt hoc nomine, non se illi statim totum ostēdit; sed sensim, primū in habitu & voce hortulani,

postea

postea in propria figura & voce ; sic noluit, simul omnem fauorem & gratias ostendere; sed primùm sese illi aperuit, vt ipsum agnosceret, & aspectu ipso gauderet; postmodum autem, cùm eius fides fuit facta perfectior, passus est se ab illa tangi, & propter hanc causam illi dixit, *noli me tangere*: quia videlicet in corde tuo, adhuc non ascendi ad Patrem meum: siquidem necdum satis credis, me in vita glorificata, ad Patrem meum cœlestem ascendere. O supreme Magister, ascende intra cor meum, quò altius sit possibile, tribuēs mihi altissimam fidem & æstimationem, quàm de tua maiestate habere possim, quò dignus efficiar te videre ; & intima charitate complecti.

IV.

d Heb. 2. 11

DENIQUE perpendenda est illa teneritas, ad eò amicæ & beneuolæ salutationis, quam per Magdalenam Christus misit suis discipulis, non dedignatus illos appellare d *fratres meos*: quò intelligerent, Resurrectionis gloriam, non immutasse familiarem suam conditionem, maiora potius nunc amoris indicia ipsis ostendere, cùm eos *fratrum* nomine vult salutari. Quod autem significari voluit, illud erat, *ascendo ad Patrem meum & Patrem vestrum, Deum meum & Deum vestrum*: ad Patrem meum, propter generationem æternam, Patrem vestrum propter gratuitam adoptionem; ad Deum meum, propter nature vnitatem; Deum vestrum, propter charitatis vnitionem. O amantissime IESV, gratias

tibi

tibi, quas possum maximas, ob tantum fauorem, quo nos prosequeris, dans nobis Patrem tuum, in Patrem nostrum; Deumque tuum in Deum nostrum. O Anima mea, si talem habes Patrem, quid vis amplius? & si talem Deum, quid amplius quæris? O Pater mi, ostende te mihi Patrem faciens me dignum qui tuus sim filius. O Deus meus, ostende te esse Deum meum, faciens me vnum spiritum tecum, per vnitionem perfectæ charitatis, Amen.

MEDITATIO V.

DE APPARITIONE
alijs mulieribus, & ipsi M-
G D A L E N A E
facta.

PVNCTVM I.

DISCEDENS Sancta Magdalena, magno animi gaudio, ex loco monumenti; assecuta est reliquas socias in itinere; ac referens illis, quod sibi euenisset, omnes sunt inflammatae magno desiderio Magistrum suum videndi, qui aduertens illarum desiderium & feruorem, quo adeò diluculo venerant ad

monu-